

LBRIS

We know
books

ION
CRISTOIU

© Editura MARTORUL CLIPEI

Coperta:

Alexandru Popescu

Ilustrația copertei și a volumului:

Puiu Găzdaru

Redactor:

Cornel Catană

Tehnoredactor:

Veronica Popescu

Corector:

Ovidiu Vitan

Cap limpede:

Viorica Dumitrenco

ISBN 978-606-95431-0-8

Crunta exploatare a sînului Julietei

Toate drepturile rezervate. Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări fără acordul scris al editorului este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

EDITURA
MARTORUL
CLYPEI

care au aflat o mulțime de lucruri interesante), toți dau cu ochii de avangarda grupului, tolănită pe canapele. Exclamațiile și gesturile exprimă, pe de o parte, bucuria de a întâlni în această clădire vastă, din care trebuie să ții minte atâtea nume și atîția ani, pe cineva cunoscut, pe de alta, admirația invidioasă pentru cei care au reușit s-o șteargă de la explicațiile ghidului.

O aventură degeaba la Muzeul Artei Erotice din Sankt Pauli	7
Un strigăt răsună la Baden-Baden: Vin rușii!	28
Am fost cu avionul prezidențial	38
Cel mai titrat WC din lume	70
Din nou prin Rusia lui Gogol.....	73
Un pericol mai mare decît amenințările teroriste: mîncărurile din America.....	82
Dictatura taximetriștilor	117
Gioconda – o Lady Gaga a Muzeului Luvru	120
Ecuador – Cerșetorii de pe coridoarele Palatului Prezidențial	135
Crunta exploatare a sînelui Julietei	139
Crocodilii care se autofinanțează	195
Cum i-am uluit eu pe ospătarii de la Florian, celebra cafenea de la Veneția	216
Noii japonezi ai Occidentului: rușii	219
Cum poate fi mîncată Dame de Carcas cu cartofi prăjiți.....	223
O afacere: Pithia.....	229
Bicicleta – Mercedesul olandezilor.....	240
Victoria mea asupra turismului sexual.....	247
La Revelion, ca pe Cîmpul de luptă	255
Cum m-au călcat în picioare niște thailandeze	281
Cum apără the homeless capitalismul avansat.....	289
Cum m-am simțit în America la fel ca în Găgești-Deal.....	293
Cum poți dormi în Balconul Europei	302
Zeitățile japoneze vorbesc engleza	305
Cînd șeful statului e un fel de șef de trib.....	308

Contribuția nemților cotropitori la Triumful turistic al Marii Debarcări	313
Le Pont d'Avignon sau rentabilitatea lucrului prost făcut	320
Slavă Domnului că m-au luat drept italian!.....	324
Un disneyland stalinist	330
Un Păcătoș la Muntele Athos.....	338
Exploatarea lui James Bond.....	353
Rosh Hanikra sau cum mi-am făcut plinul de caverne.....	358
O secvență din războiul Occidentului cu pickpocketii	361
Un obiectiv turistic mondial de prim rang: Chioșcul de înghețată	364
Cum câștigă scoțienii din hachițele vremii	370
A te p... la Paris!	372
Un Muzeu dulce din toate punctele de vedere	375
Nimic despre vechii greci, totul despre cîinii și mîțele de azi.....	389
Canapeaua – cel mai căutat obiect din vizita la Parlamentul englez	396

O aventură degeaba la Muzeul Artei Erotice din Sankt Pauli

Am fost pînă acum de două ori în Sankt Pauli, cartierul deocheat al Hamburgului, vizitat anual de milioane de turiști, dintre care dacă vei găsi o sută dispuși să recunoască oficial c-au trecut pe acolo.

Am fost de fiecare dată însă ca bărbat și nu ca reporter.

Despre cele două experiențe memorabile am publicat în primul meu volum din seria **Lumea văzută de un român rupt în fund**, sub titlul „**Prin cartierele deocheate ale Europei**“, un amplu material în care mă amuzam înainte de toate chiar de mine însumi.

Prima oară am ajuns în Sankt Pauli în 1974, ca tînăr jurnalist în presa angajată revoluționar, membru al unei delegații de gazetari români invitați în RFG de Oficiul Național de Tineret.

La Hamburg, unde ne-a dus Programul vizitei, gazdele au insistat să dăm o raită prin Sankt Pauli.

A doua oară, în 1994, am ajuns în Sankt Pauli tot la invitația gazdelor, șefii unui renumit Trust de presă german. În volum, am explicat de ce și prima, și a doua

oară gazdele, oameni onorabili, de altfel, cu neveste și copii și soacre, cu automobil și cont în bancă, s-au grăbit să ne ducă în Sankt Pauli și nu – să-i spunem – la **Hamburger Kunsthalle**, Muzeul de Arte Frumoase al Hamburgului:

„Nu de dragul nostru ne căraseră gazdele în lumea deochiată a Hamburgului, ci de dragul lor. Sankt Pauli e un loc unde unui hamburghez get-beget nu-i stă bine să fie văzut. Să presupunem că un director de bancă dă nas în nas cu un subordonat în timp ce se plimbă pe una din străduțele laterale Reeperbahnului, străjuite de o parte și de alta de doamne disponibile. Ce-i va spune a doua zi? C-a simțit nevoia să ia un pic de aer curat după cele paisprezece ore de stat la birou? C-a dat o fugă pînă în Sankt Pauli să vadă o posibilă investiție?

Altfel stau lucrurile dacă directorul respectiv însoțește o delegație străină. Nici nu mai e nevoie să se explice. Subordonatul pricepe rapid. Domnul director s-a sacrificat în interesele superioare ale băncii. Oaspeții au ținut morțiș să ajungă în Sankt Pauli. Și el, directorul, deși îi vine să vomite ori de câte ori ajunge aici, n-a avut încotro. De dragul instituției, se vede obligat să treacă în revistă pulpele dezgolite ale doamnelor cu pricina, ba mai rău, să și asiste, luptîndu-se din greu cu repulsia, la un sexy show! Din acest punct de vedere, delegațiile străine sînt o adevărată mană cerească pentru înalții funcționari și politicieni din Hamburg. Au și ei posibilitatea de a-și mai clăti ochii, fără nici un risc major, prin cartierul damelor contra cost“.

A treia oară, în vara lui 2015, am ajuns singur în Sankt Pauli.

Poposisem la Hamburg în cadrul vacanței, rămasă pentru mine, de cînd mă știu, ca un alt fel, mai duos, de a-i zice Perioadei de lucru. Eram înarmat, ca de obicei

în astfel de împrejurări, cu camera video (în mîină), carnețelul de reporter (în buzunar) și pixul (spînzurat la gît), special conceput ca să-l pot folosi de îndată ce-mi trecea prin cap o impresie demnă de a fi consemnată.

Spre deosebire de primele două raite prin Sankt Pauli, beneficiam acum de trei avantaje colosale:

1. Eram singur.

Asta însemna o importantă marjă de mișcare.

Nu zic, maximă, deoarece, din experiențe nefericite anterioare, în alte cartiere de acest gen, știam că nu poți filma nici o lucrătoare din zonă fără riscul de a ți se da cu camera-n cap.

2. Aveam camera video.

Îmi puteam permite să filmez și să fotografiez, chiar dacă în anumite limite.

3. Trăsesem la un hotel situat nu departe de intrarea pe Reeperbahn, bulevardul emblematic al St. Pauli.

Adăugînd asta și celor șapte zile rezervate Hamburgului (spre deosebire de două, cît beneficiasem anterior), puteam hălădui prin Sankt Pauli cît aveam chef.

Mai ales că n-aveam nevoie să iau metroul sau un taxi.

Ajungeam pe jos în maximum un sfert de ceas.

După cum se cuvine unui bărbat decis să meargă în Sankt Pauli în documentare profesională, înainte de a mă porni spre Hamburg m-am pus cu burta pe carte.

Nu mi-a fost greu să descopăr că în Sankt Pauli, pe Bernhard-Nocht Strasse, la nr. 69, se află **Erotic Art Museum** sau **Muzeul Artei Erotice** din Hamburg.

Ce zice Wikipedia, Biblia analfabeților de pe Internet

Pe **Wikipedia**, Biblia analfabeților de pe Internet, textul despre Muzeu sună a ceva situat între creier și testicule.

Da, e vorba, totuși, de un Muzeu Erotic, situat în Sankt Pauli și nu în Piața Primăriei din Hamburg.

Da, dar nu unul al prezervativelor, lubrifianților, vibra-toarelor și aromelor afrodisiace, ci unul al **artei erotice**.

Noțiunea de **artă erotică** are suficientă largime pen-tru a cuprinde atît mîzgălitura porcoasă de pe peretele unui WC public, cît și pe Venus din Milo, ba chiar și pe Gioconda, dacă ne gîndim că surîsul ei enigmatic poate fi văzut de unii și ca o invitație perversă la așternut.

Mare lucru n-am aflat despre Muzeu de pe Wikipedia.

A fost deschis în 1992.

Fotografia înfățișează un parter impozant, deasupra căruia tronează o firmă, **Erotic Art Museum**, bătîndu-le la scor, în planul falei, pe cele ale multor muzee din Hamburg.

Johannes Brahms-Museum, de pe Peter Strasse, nr. 39, nu beneficiază de o astfel de firmă, ba chiar, dacă mă gîndesc bine, nu beneficiază de firmă deloc.

Între 10 dimineața și 17 după-amiaza, custodele plantează pe trotuar un panou înfățișînd un bărbos care cîntă la pian, suficient de ilustrativ pentru a te face să oprești ca să poți citi:

„**Johannes Brahms Museum Hamburg**“.

De pe **Tripadvisor.com**, locul unde fiecare cetățean al Globului poate iscăli, fără a ști gramatică elementară, note de călătorie mai abitir decît Dinicu Golescu, aflu că Muzeul Artei Erotice e deschis sau, mă rog, că s-a redeschis.

Potrivit Internetului, Muzeul are și un site.

La fața locului ajuns, aveam să-mi dau seama că toate datele de pe site se referă la prima variantă a Muzeului.

Un Muzeu care se deschide spre seară

Despre a doua variantă, de după deschidere, nu aflu altceva decît că Muzeul funcționează între 16-22.

Un asemenea Program nu mă miră.

Toate broșurile turistice susțin că viața în Sankt Pauli începe doar după căderea întunericului.

Pînă atunci – zic respectivele îndrumătoare –, cartierul are un aspect obișnuit, dacă nu chiar banal. În aceste condiții, nimic surprinzător în Programul nițel bizar al **Erotic Art Museum**, dacă ne gîndim că se află în Sankt Pauli și că are legătură cu Eroticul.

Chef de erotism te apucă după ce cade întunericul, cînd – vorba aia – toate pisicile sînt negre.

Alte muzee – cîvile, să le zic așa – sînt deschise normal, de dimineața pînă cel mult la 7 seara.

Lipsit de orice informație despre noua varian-tă a Muzeului, am apelat la site-urile despre varianta anterioară.

Un filmuleț de pe **YouTube**, postat de un amator care se tot surprinde în postura de reporter trimis la fața locului, ne dezvăluie un Muzeu în toată puterea cuvîntului:

Săli spațioase, pereți plini de tablouri.

Un bătrînel cu o tichie de pictor retras la pensie i se laudă reporterului cu impresiile lăsate în Caietul de impresii de călătorii veniți din toată lumea.

Chiar și din Australia!

Laudele aduse instituției cu pricina de site-ul primei variante sînt excesive.

E gazda celei mai mari colecții de artă sexualizată din lume. Deține peste o mie de piese, datînd din secolul al XVI-lea pînă azi.

Un ghid în varianta tipărită în engleză, franceză, germană și rusă, intitulat **Oraș liber și hanseatic – Hamburg**, găsește o formulă jucăușă de prezentare a Muzeului:

„**David Strasse e traversată de celebra Herbert Strasse, unde doar bărbații sînt tolerați, pentru a evita conflictul cu damele care așteaptă în spatele ferestrelor lor.**”

Dimpotrivă, femeile sînt binevenite la Muzeul Artei Erotice, așezat foarte aproape de port, la 69, pe Bernhard-Nocht Strasse“.

Din datele colectate pînă acum, storc următoarele concluzii sigure:

1. În prezent, Muzeul e deschis, după ce-a fost închis în 2007.

Nu-mi dau seama de ce a fost închis.

În nici un caz din motive de pudoare, cum s-ar putea crede.

Habar n-am însă ce diferență e între prima și a doua variantă a Muzeului.

2. Programul Muzeului e între 16-22.

Voi merge mai spre închidere, ca să prind și atmosfera din Sankt Pauli.

3. E în Sankt Pauli.

Se supune, așadar, normelor tipice acestui cartier de faimă proastă la nivel european.

4. E un Muzeu consemnat de ghiduri și nu de site-uri porno.

Că-i onorabil mă conving laudele aduse de ghidul consacrat Hamburgului ca oraș hanseatic.

„Remarcabilele sale colecții comportă peste 500 de tablouri și figuri de artă erotică.“

Pe **List of Museums** din Hamburg, Muzeul e trecut ca fiind **clasic**.

Deși oficial, ca să zic așa, mă încercă o oarecare jenă la gîndul că-l voi vizita.

Nu se deosebește, din acest punct de vedere, de un sex-shop.

În Sankt Pauli sînt și altfel de Muzee.

Ca, de exemplu, **St. Pauli Museum**, pe David Strasse, dedicat istoriei cartierului, sau **Panoptikum**, un fel de Madam Tussaud în variantă hamburgheză. Amîndouă ușor de vizitat, fără probleme de onorabilitate, la fel ca orice muzeu din Centrul Orașului.

Orarul ciudat, 16-22, referirile la sexul explicit din prezentări mă fac să mă întreb de ce fel de vizitatori beneficiază Muzeul.

De iubitori de artă, dintre cei care, ajunși la Paris, se duc glonț la Muzeul Impresioniștilor, fără a se caza mai întîi, sau dintre cei care merg în Sankt Pauli pentru a viziona un film porno la cabină?

Întrebării nu i-am găsit răspuns mult timp.

Asta explică într-un fel de ce-am tot amînat să dau fuga pînă-n St. Pauli, ca să vizitez **Erotic Art Museum**, în primele zile ale șederii la Hamburg.

În ultima seară a popasului, mi-am luat inima-n dinți și am pornit-o în căutarea Muzeului.

Pus la dispoziție de aplicația **Hărți** de pe tabletă, traseul arăta astfel:

Reeperbahn, pe partea stîngă cum te duci spre capătul dinspre **Ludwig Erhard Strasse**, altfel zis, spre Centru, pînă la **Davidwache**, emblematicul sediu al Poliției din Sankt Pauli, cu cei 130 de ofițeri de Poliție pentru cel mai mic sector din Hamburg, sediu popularizat de filme, de seriale și fotografiat de toți turiștii nimeriți prin cartier, apoi, la stînga, pe **David Strasse**, pînă în apropierea marginii dinspre Port, și, în cele din urmă, la stînga, pe **Bernhard-Nocht Strasse**.

Cum ședeau prostituatele ca și cum ar fi alcătuit o Gardă de Onoare

Pentru a ajunge la strada cu Muzeul Artei Erotice trebuie să străbat David Strasse.

Ușor de zis, greu de făcut.

Și vă veți da seama imediat de ce.

La vizita oficială a unui șef de stat într-un alt stat, poate fi văzută la televizor Ceremonia intitulată **Trecerea în revistă a Gărzii de Onoare constituite în cinstea Înalțului Oaspete**.

Oaspetele, care e însoțit totdeauna de președintele țării gazdă, pășește pe un covor roșu prin fața mai multor înzorzonați, aliniați în poziție zisă și smirună.

La mijlocul traseului, ajuns prin dreptul a trei inși, care diferă de ceilalți prin faptul că țin un steag, Înaltul Oaspete se oprește, se întoarce cu fața către înșirați și le strigă ceva.

La rîndu-i, respectivii strigă și ei ceva, mult mai sonor decît Înaltul Oaspete: ei sînt mai mulți, pe cînd el e doar unul.

Președintele-gazdă, deși s-a oprit și s-a întors odată cu el (ce fel de gazdă ar fi dacă l-ar lăsa singur pe Oaspete și ar merge către capătul covorului?!), nu-i sare în ajutor la zbierat.

S-o recunoaștem!

Saltul meu neașteptat de la David Strasse din Sankt Pauli la platoul solemn pe care stă Garda de onoare are toate datele unui strașnic luat razna.

Numai că eu nu m-am scrîntit deloc.

Am făcut acest salt deoarece n-am găsit (cel puțin pînă acum) o formulă mai nimerită decît comparația cu **Garda de onoare constituită în cinstea Înaltului Oaspete** pentru a-i oferi cititorului trăirile încercate de mine de-a lungul lui David Strasse.

Din Reeperbahn pînă în Bernhard-Nocht Strasse, pe trotuarul din dreapta, pe care mă angajasem harnic, vioi, se înșirau, una lîngă alta, alinate ca membrii unei Gărzi de Onoare, Lucrătoarele din Sankt Pauli.

În cazul de față, pe post de Înalt Oaspete, de dragul căruia se aliniaseră Fetele, eram eu.

Prin Sankt Pauli circulă după căderea serii mulți bărbați.

Nimic nu face mai mult să tresară o Lucrătoare ieșită la program decît un bărbat singur.

Îmi imaginez că la fel reacționau și bandiții din Vestul Sălbatic la ivirea vagonului poștal.

Eu eram acel bărbat singur.

În plus, aveam toate datele unui bărbat cu care orice Lucrătoare ar fi fost încîntată să încheie un contract temporar:

1. Eram suficient de în vîrstă și arătam suficient de intelectual pentru a nu presupune un efort prea mare din partea ei pentru a se achita de îndatorirea contractuală.

2. Cu haina mea de vară, cu pantaloni lungi, cu camera video spînzurată de umăr, eram pentru ele, fără discuție, un mic-burghez pașnic, dispus de a fi tras pe sfoară fără a face scandal, cum s-ar fi întîmplat dacă aș fi fost un marinar abia coborît de pe vas sau un pușcaș marin american în concediu.

Spre deosebire de Înaltul Oaspete, nu m-am oprit o clipă din străbaterea covorului roșu întruchipat de trotuarul lui David Strasse și cu atît mai puțin nu le-am zis ceva înșiratelor de-a lungul traseului.

Nu era singura deosebire față de Garda de Onoare.

Membrii Gărzii de Onoare stau nemișcați cînd Înaltul Oaspete trece prin fața lor.

Lucrătoarele de pe David Strasse s-au pus în mișcare de cum am apărut în capătul trotuarului.

Prima din șir, o grăsană, în trening, teniși și cu borseta pusă în față, pe burtă, s-a rupt din rînd și s-a năpustit la mine, interesîndu-se în spaniolă dacă n-am un foc. Am crezut că pretextul pornea de la pipa mea electronică, atîrnată în colțul gurii. În prostia mea totală, m-am grăbit să-i răspund, cum fac ori de cîte ori cineva îmi cere un foc, confundînd pipa mea electronică cu o pipă-pipă:

Pipe electronique.

Cînd am trecut pe Reeperbahn a doua oară, în călătoria de documentare prin Sankt Pauli, am auzit-o interesîndu-se de un foc și la cineva care n-avea nici pipă, nici țigară în gură și, probabil, nici nu fuma.

Eram victima a ceea ce se numește agățare.

Numai că, în mod obișnuit, bărbații sînt cei care agăț femeile și nu invers.

Altfel spus, un bărbat se apropie de o femeie străină – una văzută pe stradă – și-i șoptește ceva plăcut, așteptînd ca respectiva să-i răspundă, printr-un semn, dacă acceptă o relație cu el.

În cazul meu, nu numai că eu, bărbatul, nu acostam o femeie, ci, mai grav, mai multe femei acostau un singur bărbat.

Pe mine, adică.

Aruncîndu-i peste umăr chestia cu pipa electronică, m-am depărtat rapid de prima hărțuitoare.

Tipa a făcut cîțiva pași înapoi și a revenit la poziția de membru al Gărzii de Onoare.

Era limpede deja că nu treceam pe acolo în căutarea unei partide de sex, ci în căutarea unei adrese.

Dacă aș fi căutat o partidă de sex, aș fi intrat în vorbă cu prima (de regulă, se angajează un dialog dedicat exclusiv prețului, mai precis negocierii prețului) sau, în cel mai rău caz, m-aș fi oprit din mers și-aș fi strigat:

– Hei, fetelor! Caut așa și așa, în limitele unei sume de 50 de euro. Peste suma asta nu dau nici dacă ar fi vorba de Șeherezada.

În ciuda evidenței, cînd am ajuns în dreptul celei de-a doua din șir, aceasta s-a desprins de la locul ei și s-a năpustit spre mine.

De data aceasta, lingușindu-mă cu apelativul **Frumosule!**

Și dacă mi-ar fi zis **Genialule!** tot nu m-aș fi oprit:

Treceam pe acolo în drum spre **Erotic Museum Art.**

I-am dat și ei semn că pășesc prin fața șirului absolut întîmplător, pentru că pe acolo era traseul indicat de aplicația **Hărți** de pe tabletă.

Și ea s-a întors la loc, resemnată.

A treia și a patra, și tot așa pînă la ultima, a zecea, au procedat la fel ca primele două.

Cu singura deosebire că, pe măsură ce înaintam spre capătul șirului, îndrăzneala fetelor creștea.

Penultima m-a atins pe umăr, iar ultima m-a luat de gît.

Întrebări rămase fără răspuns

Ghidul **Hamburg**, din colecția **Marco Polo**, editat în 2014, se încheie cu o listă despre ce nu trebuie să faci în Hamburg.

Regula a doua se referă la **Reeperbahn**:

„Desigur, tu vrei să mergi pe Reeperbahn – și poți –, dar încearcă să respecti cîteva reguli scrise și nescrise:

Nu încerca răbdarea lady-lor profesioniste de pe marginea străzilor: ele au un job de făcut, asemenea tuturor dintre noi.

Armele de orice fel sînt interzise și nu e permis să bei din sticlă pe stradă în weekend.

Poliția reacționează rapid și nu manifestă deloc toleranță“.

Călătorii prin Sankt Pauli sînt avertizați să nu le răpească **Lucrătoarele** din timpul prețios de Program, provocîndu-le la dialoguri inutile, de dragul dialogului.

Din cîte se vede, eu am respectat cu strictețe regula.

Cele care au încalcat-o au fost **Lucrătoarele**, care au pierdut timp prețios încercînd să intre în dialog inutil cu mine.

Ajuns viu și nevătămat, dar mai ales credincios Codului Eticii și Echității Socialiste, la capătul lui David Strasse, am găsit răgazul intelectual pentru a-mi pune cîteva întrebări de bun-simț:

1. Ce dracu' căutam eu aici?

Cum ce căutam?

Ca nespun iubitor de artă, voiam să văd ceea ce specialiștii în acest domeniu numeau:

Reflectarea Erosului în artă de-a lungul secolelor.
Sau, cum ar fi spus răposatul Dan Hăulică, muream să descopăr **Inefabilul erotic surprins de inefabila artă plastică.**

2. De ce simțeau lucrătoarele nevoia să se agite atât de tare la ivirea unui bărbat în spațiul lor aerian?

Logica elementară, zisă și aristotelică, acționa aici fără cusur.

Dacă a venit în Sankt Pauli pentru o partidă de sex contra cost, un bărbat o va face oricum, indiferent dacă-i întreat sau nu de un foc.

Dacă a venit în Sankt Pauli doar de dragul unei experiențe strict intelectuale – să viziteze acest loc faimos al Europei – nu va deschide portofelul nici dacă Lucrătoarea va face striptease în fața lui.

La întrebarea asta m-am tot gândit și după revenirea în țară.

Un site feminist, semnificativ intitulat **Încă feministe**, m-a ajutat să găsesc răspunsul prin trecerea în revistă a mijloacelor de contestare de către femei a **Dictaturii planetare machiste.**

În lumea de azi se discută controversat, pățimăș chiar, despre considerarea femeii de către dictatura machistă drept un simplu obiect sexual.

Argumentul crucial în sprijinul tezei îl dă invocarea realității că bărbatul e, de regulă, cel care inițiază procedurile pentru contactul contra cost.

Ei bine, manifestându-se hiperactive, agățînd ele, fără a lăsa să fie agățate, lucrătoarele din Sankt Pauli se situează în prima linie a Mișcării feministe contemporane.

Ceva asemănător deciziei unei femei, precum Angela Merkel, de a candida la funcția de cancelar al Germaniei!

3. De ce nu se supărau fetele cînd își dădeau seama c-au făcut un efort zadarnic?

Cum de ce?

Să stai așa, acolo, de-a lungul trotuarului, în așteptarea unui client, trebuie să fie o chestie tare plictisitoare la un moment dat. Mai ales dacă faci asta de ani buni, seară de seară.

Și pentru a-și birui plictiseala, asemenea unui ins care tropăie, își freacă palmele și face mișcări de gimnast, ca să se mai încălzească, Fetele se avîntă în șiretlicuri de agățat, care le mai alungă plictisul.

Ajuns la intersecția David Strasse cu Bernhard-Nocht Strasse, m-a cuprins teama.

Cartierul Sankt Pauli, cu fetele, cu firmele sexy, cu prăvăliile, cu localurile, cu kioșcurile sale, rămăsese departe, în spate.

Aici, la cîțiva pași de panta care cobora spre Port, domnea singurătatea.

Acea singurătate care, într-un loc străin, te duce imediat cu gîndul la inevitabila jefuire.

Mi-a mai venit inima la loc în clipa cînd din vale, prin păduricea de sub Dîmb, s-a ivit un grup de turiști, în fruntea căruia am văzut un tip cu șapcă și uniformă de CFR-ist, galoane de ofițer și, în mîină, cu un soi de felinar.

Am recunoscut imediat ceea ce site-urile de turism prezentau drept turul Sankt Pauli sub conducerea unui **Nachtwächter** (paznic de noapte).

Întîlnirea celor înscriși pentru acest tur avea loc pe podul de la intrarea în stația U și S bahn, **Landungsbrücken.**

Mi-am amintit că văzusem, cu cîteva seri mai înainte, un Nachtwächter vorbind grupului de turiști la locul de întîlnire.

Printre altele, turul – nu singurul prin Sankt Pauli – era lăudat ca urmînd vechiul drum al marinarilor din Port, după debarcare, pînă la Reeperbahn.

Mai mult ca sigur, drumul nu putea să treacă prin altă parte decît pe aici.

Nerăbdători să ajungă în locurile de pierzanie morală, marinarii o luau pe scurtătură.

După trecerea emoției, am privit în dreapta și-n stînga.

O clipă am crezut că sînt în Floreasca.

O stradă liniștită, prost luminată, cu licăriri palide în ferestre și mașini parcate domestic, lîngă bordură.

Muzeul se afla, potrivit ghidurilor, la numărul 69.

La stînga, strada mergea pînă la Institutul de boli tropicale, Bernhard Nocht.

La dreapta, se oprea în St. Pauli Kirche.

Unde dracu' era numărul 69?

La stînga sau la dreapta?

Mai întîi BAR și apoi MUZEU

Oricît m-am chiorît, n-am putut dibui firma luminoasă, întinsă pe lățimea a trei ferestre, cu înscrisul EROTIC ART MUSEUM, așa cum o cultiva Internetul.

Clădirea de la intersecție n-avea număr.

Așa c-am luat-o la plesneală, la dreapta, hotărît să merg pînă la capăt și, dacă nu dădeam de numărul 69, s-o iau înapoi, spre Institutul de boli tropicale.

Rătăcind prin lumina mijită, în căutarea numărului 69, îmi sare în ochi o firmă luminoasă, așezată la înălțime, pe un panou lateral:

BAR

MUSEUM.

De-a lungul și de-a latul voiajelor mele, am descoperit graba comercianților de a deschide, în jurul marilor obiective turistice, baruri, cafenele, restaurante, terase, prăvălii cu suveniruri.

Dacă prăvăliile cu suveniruri pot fi lesne explicate (cum dă gata obiectivul, turistul pornește în căutarea amintirilor din lemn, metal sau hîrtie), localurile solicită o sforțare intelectuală.

Tot gîndindu-mă la chestia asta (numărul însemnat de localuri plasate în jurul obiectivelor de prim rang), mi-am zis că ea răspunde unei nevoi tipice călătorului în străinătate.

Efortul intelectual cerut de călătorie e atît de mare, mai ales că trebuie să arăți, din cînd în cînd, prin exclamații, cît de încîntat ești, că te apucă o foame înspăimîntătoare, sub puterea căreia ai roade și tablourile de pe pereți, mai ales dacă sînt în ulei.

Dacă în jurul Luvrului sînt baruri, mai toate purtînd nume gen **La Louvre**, **La Gioconda**, de ce n-ar fi un bar și-n vecinătatea **Erotic Art Museum**, evident, botezat **Bar Museum**, adică **Barul Muzeului**?

M-am simțit asemenea lui Columb cînd a văzut stolul de păsări.

Dacă s-a ivit Barul, înseamnă că Muzeul e pe aproape! Nimic mai simplu decît a afla unde e Muzeul.

Îi voi întreba pe cei de la Barul Muzeului.

Era imposibil să nu știe unde-i Muzeul.

Cîteva trepte, ajutate de o balustradă de fier, duceau spre o ușă larg deschisă.

Da, mai mult ca sigur era Barul Muzeului!

Localurile țin ușa larg deschisă, semn al unei invitații adresate trecătorului de a intra și a bea un pahar.

În stînga ușii, tot cu litere luminoase, primeam asigurarea că barul era **Open**.

Ea nu e ea! E, pur și simplu, un travestit!

La teighea, trona o blondă ostentativ vopsită, cu trăsături virile.

– Nu știți unde e **Erotic Art Museum**?, mă interesez, vîrînd la înaintare legendarul, vă rog!

– Aici e Muzeul!, îmi răspunde, toată numai amabilități, blonda de la teighea.

Vocea îmi spunea însă că nu e o Ea!